

Adalet.az Ayyan Ayvazin "Absurd hekayeler" silsiləsindən "Yazıcıının cəhənnəm qeydləri" adlı yeni hekayəsini təqdim edir.

I

Qutu boyda evlərində sıqareti sıqaretə calaya-calaya yeni romanını yazır. Arvadı deyinir:

- Çəkmə o zəhrimarı. Uşağa pis təsir eleyir.

Sıqareti söndürür, yazmağa girişir. Yazı masası eyvandadır. Hərdən pəncərənin arxasında ağacların yan-yöresində dövrə vuran quşlar gözə dəyir.

Arvadı isə bu dəm hələ də deyinməyindədir:

- Nə fikirləşirsən? Evdə bir qəpik pul yox. Heç olmasa borc tap. Akif nə dedi? İşe düzəldir səni?

Cavab gəlmir.

- Hayif mənim günüme. O vaxt məməm dedi də. Dedi, yazıçıda nə tapmışsan? Dolana bilməyəcəksiz. Dədəmin evində qalsam, yağ-balnan yaşayırdım.

Uşaq qucağında yuxuya getmişdi arvadin, o isə elə hey sözləri darağa doldurub ərinin üstünə güllə kimi boşaldı:

- Kişi deyilsən? Bir tərpən, bir şey fikirləş. Ayın axırı gəlir. Kirayəni kim vərəcək? Kime deyirsən? Deyirəm, a bala, get filankəsə quyruq bula, deyir, mən vicdanla yaşamaliyam. Başa düşmürsən e... G.. öpməkə ağız murdar olmaz. Yekə kişisən. Sənin balan var. Vicdanlı yaşayana pul vermirlər. Get düz-əməlli işin qulpundan yapış.

Yazıcıının fikri-zikri romandadır, arvadın sözləri arı diziltisi kimi gelir ona. Son vaxtlar öyrəncəli olmuşdu buna. Romanını yazmaqdən başqa heç nə düşünmüdü.

II

- Nə oldu? Qurtardin romanı?
- Hələ var. Bilirsən, harda qalmışam?

Yazıcıının cəhənnəm qeydləri

- Harda?
- Deməli, qəhrəman əsəbiləşib hamını qırır.
- Hamını?
- Hə. Əsgərlükde də... Bezdirirler onu. Sənə danışmışdım axı.
- Həvəsin var e... Özüm ölüm. Yazmaq nədi e? Pul yox cibdə. Çayı gücənən alıraq. Uşağı bağçaya qoymalıyıq.
- Sən yazmırsan?
- Mən yazmağın daşını atmışam. Görüm, bir nəfər var, ondan xəber gözləyirəm. Kafe götürüb işlətmək istəyirik.
- Bacara bilərsən?
- Nə bilim. Risk eləmək lazımdı. Yazmaqdən bir şey çıxmır. Çalış sən də bir yol tap. Ne elədin? İş tapa bildin?

- Yox e, hara CV-i atmışam, yoxdur.
- Jurnalist kimi işlə də. Başqa yolu var? CV nədi, sən Allah? Tanış-bilişə demək lazımdı...
- İşləyim e... Amma harda?
- Bizim uşaqlardan maraqlanaram. Olmamış olmaz.
- Evdə pul yoxdu e heç...
- Məzələnmə?
- Vallah...
- Sən də roman yazırsan. Hahaha...
- Kefsən e...
- 10 manat verə bilməzsən?
- Qaqa canı, yoxumdu. Özüm də pul axtarıram.
- Başa düşdüm.
- Rasimdən soruş, onda olar. 10 manat nədi. Bir 100 istə...
- Üzüm gəlmir e...
- Başqa neyləyəcəksən? Haqqında bir yazı da yazarsan...
- Yox e, onu eləyə bilmərəm.
- Əlinde nədir e? Yaz da... Yادında saxla. Ədəbiyyatdan əvvəl ailədir. Ailən dolana bilmirsə, o yazdığınıñ içine...
- Düz danışmırsan. Bu mübahisəlidir.
- Nə mübahisəli? Onda evlənməzdin. Niyə evləndin?
- Nə bilim. Evlənməsəm də olmurdu. Tek başına çulumu sudan çıxaran biri deyiləm. Gərək kimsə mənə həyan olsun.
- Romanı bitirəndə neyləyəcəksən?
- Çap edəcəm.
- Yaxşı da? Mən də elə bildim, turşu-

sunu quracaqsan. Məzələnmə də... İmza günü eləyəcəksən?

- Hə...
- Axırıncı dəfə kimin təqdimatına getmişən?

- Gedə bilməmişəm. Pulum yox idi.

- Onlar da gəlməyəcək.
- Bəs nə edim? Bəlkə oxucular gelər?
- Nə? Hahaha... Oxucu nəydi, sən Allah? Biz özümüz yazıb, özümüz oxuyuruq. O da üz-üzdən utanar deyə. Gedib həmkarımızın kitabını alıraq. Eləsi olur ki, yazdığı zibil deyil, amma hərdən işin ondan keçir deyə məcbursan. Heç olmasa imza günlərinin axırında qonaqlıq zad olur. Səndə olacaq?

- Yox e... Hardan?
- İribuynuzluları dəvət elə də. Gəlsinlər. Həm kitabını alsınlar, həm də qonaqlıq versinlər. Başqa nə işə yarıyırlar ki?
- Utanıram e...
- Utanandan yazıçı olmaz...

III

Yazıcı romanı bitirib əlini-əlinə vurur.

- Vsyo! Qurtardı! Urra!
- Arvadı onun atılıb-düşməyinə baxıb gülümsünür:
- İş tapdır? Nə qədər maaş verirlər?
- Yazıcıının elə bil böyründən əqrəb sancır. Yalan satmağa məcbur olur:
- Hə... İşdi... Maaşı bilmirəm hələ... Sabah gedib danışacam.

IV

- Roman nədəndir?

- Əsgerliyə getmiş bir oğlanдан bəhs olunur. Oğlan özünü Allah kimi görür.
- Tövbə! Bu nə mövzudur belə?
- Rauf, sən ki meni tanıırsan. Bu cür mövzularda yazmışam həmişə.

- 500 vura biləcəm, müəllim. Keçən dəfəki romanın tirajı üstümə qayıtdı. İmza günündə 50-si satılmışdı.

- Bu dəfə satılacaq. İnan mənə. Bu tutacaq.
- Görək.
- Siz reklam elemirsiniz də bizi...
- Çətin məsələdir. Həm də elə imkanı-

mız yoxdur. Detektiv filan olsa hə, eləmək oları.

- Burda iş olmaz mənə?
- Nə? İş?
- Hə də...
- Yazmağa pul vermirik. Hahahah...
- Yox, elə demirəm. Redaktor, tərcüme filan.

- Görüm, bir şey fikirleşərəm. Sənin uşağın var idı hə?

- Hə, hələ ki balacadı.
- Allah saxlasın! Narahat olma! Bir şey fikirleşərik!

V

İmza günü. Barmaqla sayılacaq adamlar. Tanışlar, doğmalar.

- Təbriklər!
- Hamı bir ağızdan bunu deyir. Kitaba yanaşan yoxdur, deyəsən hamının cibində siçanlar oynayır.
- Qardaş, pulum yoxdur e üstündə. Olar götürüm? Sonra verərem.
- Götür.

Bir qadın yaxınlaşır... Qadın tanış deyil. Yazıcı sevinir:

- Buyurun...
- Qardaş, mən Yasamala getmeliyəm e... Burdan hansı avtobus gedir?

VI

- Nə kitabıdır?
- Romanımdı.
- Nədən bəhs edir?
- Bir adam...
- Lazım deyil.
- Necə yeni?
- Qardaş, lazım deyil də...

Yazıcı ağır sellefonları iki əlinə götürüb qapını aralayır. Yol boyu düşünür ki, bu hələ kitablarının heç yarısı deyil, qalanı nəşriyyatda qalıb. Gərek onları da gedib götürsün.

- Növbəti kitab mağazasına yol alır.
- Salam. Yeni romanım...
- Biz yerli müəllif almırıq e, bəy.
- Roman maraqlıdır.
- Təəssüf ki. Ancaq xarici müəlliflər... O biri kitab mağazasında satıcı:

- Tanınmayan müəllifləri götürmürük. Şeir kitabıdır?

- Yox, roman.
- Detektivid?
- Yox.
- Onda ikisini verin. Bir yerə qoyarıq. Cəhənnəm.
- Nə?
- Heç, romanın adına baxdım: "Cəhənnəm".

VII

Yazıcı qalan kitabları evə gətirir. Arvadı girən kimi konsern başlayır:

- Bu nədi? Nə gətiribsən bunları evə?
- Hara getirməliydim?
- Biz özümüz gücən siğışırıq bura. Apar başqa yere.
- Ay qız, hara aparım?
- Ölərəm də onları qoymaram evə. Rədd elə...

Son

Yazıcı kitablarını götürüb Tarqoviya gedir. Mərkəzi küçələrdə gəzisir. Bilmir, bu kitablari hara aparsın. Elə bir dostu da yoxdur ki, onun ofisine filan qoysun.

Qatar kimi üstünə gələn adamlar dan qurtulub Nəsimi heykəlinin qabağında dincini alır. Nəfəsini dərib sıqaret çıxarıır, ləzzətlə sumürür. Sonra Nəsiminin heykəline baxır, baxır və birdən sıqaret kötüyüni kitablarının üstüne atır.

Alışqanı cibindən çıxarıb kitabın binin vərəqini yandırır. Geri çəkilib yanın kitabi selləfəndəki kitablardan üstüne tullayır.

Alov yavaş-yavaş böyükür. Yaxınlıqdakı uşaqlar kitablardan yaranan tonqalın üstündən atılır. Yazıcı öz-özünə piçildayır: "Ağırlığım-ugurluğum"... Bunu deyə-deyə özü də tonqalın üstündən hoppanır.

Birdən hiss eləyir ki, qanadları çıxıb və o qanadlar onu buludların yanına uçurur. Yazıcı göy üzündə uça-uça fikirləşir ki, yazmaq üçəyin bir formasıdır və bu tapıntısına iç-in-için sevinir.